

12 DEVAER

12.1 DEVAER

¹Det finns för monaderna inalles sju olika, parallella evolutionsvägar att välja på efter egenartens beskaffenhet. De sju parallellevolutionerna motsvara de sju departementen med olika slags uppgifter och funktioner i såväl solsystem som kosmos.

²Den mänskliga evolutionen, de monader som via mineral-, växt-, djur- och människorikena nå högre riken, är den enda vi ha erfarenhet av. Människoevolutionen går genom organismer, och människan återfödes, tills hon blivit ett andrajag. De flesta monaders medvetenhetsutveckling sker emellertid icke med hjälp av organismer utan enbart genom aggregathöljen (undan för undan av allt högre molekyllag och atomslag). Dessa monader bilda de övriga sex parallellevolutionerna. Inom dessa sex finnas de, som representera de tre aspekterna i utpräglad form med särskild insikt i hithörande naturlagar och naturprocesser.

³Vår planets hierarkier hörande till de övriga sex parallellevolutionerna äro ofantligt mycket större än människans planethierarki. De övervaka icke endast materie- och rörelseprocesserna utan även biologiska utvecklingen och de olika instanserna ifråga om skördelagen. Dessa hierarkier övervakas i sin tur av individerna i första (36–42), andra (29–35) och tredje (22–28) kosmiska rikena (högsta instanserna inom planet- och solsystem).

⁴Endast en av dessa sex parallellevolutioner har ännu redovisats: representanten för och specialisten på materieaspekten, den s.k. devaevolutionen (“naturandarna”, sanskrit: deva = ängel, gud). Mänskligheten representerar medvetenhetsaspekten, medan de som avse rörelseaspekten förbli okända.

⁵Om de övriga fem evolutionerna få vi veta föga mer än att de finnas till. Planethierarkien anser, att möjlighet ännu saknas för människan att förstå dessa fem. Det är icke meningen, att de fem ska komma i kontakt med mänskliga evolutionen. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium skulle det för övrigt skada alla parter.

⁶Den enda parallellevolution, som människan har möjlighet att förstå, är alltså devaevolutionen. Att människan får kunskap om denna evolution, beror på att mänskliga evolutionen och devaevolutionen samarbeta på gemensamma uppgifter och devaerna i stor utsträckning delta i övervakningen av den ojämförligt mycket svårare evolutionen genom organismer. Samarbetet beror på att människan representerar positiva medvetenhetsaspekten och devaerna representera negativa materieaspekten. Liksom mänskliga evolutionen utbildar medvetenhetsaspekten, lär devahierarkien devaerna forma materien i alla världar. De äro specialister på alla slags materiesammansättningar och materiefunktioner, ett outtömligt kunskapsområde. Liksom människan uppfattar sig såsom medvetenhet, uppfattar sig devan såsom materia. Detta bör inte vara svårt att förstå, enär primitiva människan uppfattar sig såsom enbart fysisk varelse, en organism. Devaerna uppfatta materien inifrån och ha alltså en ojämförligt mycket riktigare uppfattning av materiens egentliga natur än de som gå medvetenhetsvägen, vilka särskilt i femte naturriket lära känna medvetenhetens natur. Att mänskligheten representerar medvetenhetsaspekten, är emellertid en synpunkt, som det nog inte är värt att trycka för mycket på. De devaer människan i andra världar kan komma i kontakt med äro avsevärt före människan i sin medvetenhetsutveckling och i sin uppfattning av verkligheten.

⁷Samarbetet mellan de bägge evolutionerna har hittills varit begränsat. Endast de, som nått femte naturriket och ingått i enheten (och alltså definitivt övervunnit egoismen, repulsionen, hatet), ha ansetts äga de egenskaper, som erfordras för samarbetet utan skada för båda evolutionerna. I nuvarande zodiakepok, när mänskligheten godtagit hylozoiken såsom enda förnuftiga verklighetsuppfattningen och befriat sig från sin eljest obotliga okunnighet, kommer planethierarkien att försöksvis låta människorna få tillfällen kontakta devaerna. Planethierarkien kommer att söka utröna, huruvida de på humanitetsstadiet äga möjligheter på förnuftigt sätt

samarbeta, särskilt ifråga om botandet av sjukdomar. Den klargör emellertid, att försöket innebär riskmoment och att därvid individuella katastrofer bli oundvikliga. Och därtill bli enbart människorna med sin egoism skyldiga parten. Devaerna äro icke (lika litet som något annat) till för människans nycker, nöjen och habegär. De tjäna evolutionen och tillämpa Lagen. Det kan bli smärtsamma överraskningar.

⁸När människorna utvecklats så, att de kunna få träda i förbindelse med devaerna (osjälviskt tjänande, ansvarsmedvetna), kommer naturforskningen inom alla områden att göra fenomenala framsteg. Många ädla forskare äro ovetande om att de av kausaldevaer inspirerats till upptäckter.

⁹Inom femte och högre riken är samarbetet mycket intimt, enär mänskliga planethierarkien helt överlåter åt devahierarkien att arbeta med involutionen och de till denna hörande elementalerna, ett arbete just devaerna såsom företrädare för materieaspekten bäst lämpa sig för och äga största insikten i.

¹⁰Allt liv utvecklas i samma världar. Materieformerna växla alltefter manifestationsprocessens olika funktioner. I högre riken samarbeta de olika slagen av evolutioner och utföra de arbeten, vartill de bäst passa.

¹¹Det är även för västerlänningen bäst, att materieaspekten läggs till grund för verklighetssynen. Den från antiken övertagna tesen, att "naturen är besjälad" (istället för hylozoikens förklaring, att all materia har medvetenhet) hade sina mycket beklagliga följder med allsköns vidskepelse, varav ännu alltför många rester finnas kvar. Naturligtvis kommer detta att ändras med mer utbredd förståelse för hylozoikens förklaringar på mängden av olika medvetenhetsslag, från möjligheten till förnimmelse av temperatur och tryck i mineralriket till förmågan svagt förnimma attraktion och repulsion i växtriket och långsamt utvecklat känsloliv i djurriket. Att de s.k. naturandarna befinna sig på vad som motsvarar lägre djurstadiet, återstår att konstatera.

¹²"Naturandar" har man kallat de devaer, som ännu ej kausaliserat utan liksom djuren tillhöra en gruppsjäl. Dessa naturandar, tomtar och troll etc., egentligen fysiska eterväsen, ha av de gamle fått allehanda benämningar (oreader, dryader, najader, undiner, salamandrar, sylfer etc.) alltefter de fysiska aggregationstillstånd de bäst trivas uti. Deras liv är spännande lek, eftersom de sakna alla de behov för existens, som befinnas hos djuren. I alla händelser sakna de illvilja, önskan att skada etc. Vad folkfantasiens tillagt dem vittnar om okunnighet. Målet för dessa etervarelser tillhörande devaevolutionen är att kausalisera och bli emotionalväsen (emotionaldevaer), för vilket de behöva träda i tjänst hos en mentaldeva, som lyder under devahierarkien och planetregeringen och som hjälper dem att göra för sin utveckling erforderliga erfarenheter. De tjäna därigenom materieaspekten i evolutionen och bli själva efterhand mentaldevaer, kausaldevaer etc. (benämningarna avse slaget av dominerande medvetenhet).

¹³Att märka är, att devaerna alltid verka i enlighet med Lagen. Det är endast människorna, som med sin repellerande egenart omöjliggöra förvärvet av kunskap och förmåga rätt tillämpa Lagen och därmed i stort sett motverka evolutionen.

¹⁴Det finns en stor grupp devaer (under ett 45-jag med det av invigda judar använda namnet "ärkeängeln Rafael") man kallat de "helande änglarna", vilka en gång i framtiden, när mänskligheten utvecklats så, att den utan risk kan träda i förbindelse med vissa devagrupper, komma att bota människorna på annat sätt än läkarvetenskapen någonsin skall kunna. Många "födda" läkare övergå i högre rike till denna evolution för att "fullkomna sig i yrket".

¹⁵Man säger, "ingenting är omöjligt" och "man skall aldrig säga aldrig", men så mycket kan sägas, att så ofta och så lätt som en del ockultister påstått trillar man icke över från devariket till människoriket eller tvärtom.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Devaer* av Henry T. Laurency.
Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Tre*, utgiven 1989.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1989.